

Kadar koli sem v počitnicah priromal v očetovo rojstno vas, sem bil, čim bliže nje — bolj odmaknjen od nje. Na poti od Ptuja do Hajdine se mi je zdelo vse — hiše, plotovi, slamnate kopice; travniki z govedjo, konji; polja z visoko koruzo, žitna polja, sveže naorane njive... tako vsakdanje. Vse to so mi bili stari znanci... A ko sem se bližal oni lesi, ki mi je zapirala pot v vas samo, nisem bil več priseben. Zdelo se mi je, da se bližam pravljičnemu kraju. Vse ozračje je migljalo... zdelo se mi je, da je prepojeno z zlatim prahom... kakor da iz neba snežijo drobne, drobcene zlate snežinke.

Prijel sem leso, da bi jo odmaknil, a zdelo se mi je, da je ne otipam — in vendar se je odmaknila kakor z lastno voljo. Zadržaval sem dih, da se ne bi zbudil — »če mogoče le sanjam«, kakor sem si mislil! Bilo je tako čudovito lepo in je še danes, kadar poromam tja, da si nisem upal in si še vedno ne upam potipati nizke, z zelenim mahom tako barvito porasle slamnate strehe, da si ne upam stopiti na kamen na poti ter se mu z ного ognem, da si ne upam pogledati k sosednim hišam, k vaški mlaki, da ne bi spoznal — »da samo sanjam«; ker bi bil vendar tako rad spet v tem blaženem kraju svoje mladosti, v rojstni vasi, v rojstni hiši svojega očeta, kjer me je s tako ljubečim srcem pričakovala vedno naša pravljično dobra babica in naš molččči, zasanjani stric Jurij s svojim tihim, a za nas otroke tako toplim srcem!

Nisem vedel takrat, ko sem užival v cirkusih in na deželi, da mi je že otroku bila začrtana pot h gledališču! Nisem se zavedal, da je bil pomešan med čudovite vonjave v cirkusu tudi vonj — šminke, da je ta pestro oblečeni krotilec divjih zveri, ki je nosil žareče rdeče hlače in svetlomoder jopič, ki je bil ves pošit z zlatom; da je ta jahačica na iskrem belcu vsa kakor lahek oblak, ki ga obžareva jutranja zarja; da so ti klovni v svojih zabavno nerodnih oblekah iz onega sveta, kamor je podzavestno hrepenela tudi vsa moja nrav — da so vse te prikazni iz onega sveta, polnega pestrega življenja in čudovite barvitosti, ki jo ustvarjata za oko in tako posredno tudi za srce in dušo — šminka in garderoba!

*

Če se zamislim v oni čas, o katerem sem vam pripovedoval zadnjič, ko smo otroci v Šiški zašli z gledališkega odra v cirkuško areno, ter vam povem, da nismo imeli po tisti cirkuški predstavi nobene več — mi je danes to čisto razumljivo. Mi vsi, jaz, moji sestri, naši tovariši in tovarišice, smo bili enako ubrani. Bolj bogato kot samo za cirkus; zato nas je naša nrav nujno silila, da smo se napatili iz cirkuške arene mnogo, mnogo više ter tako spremenili ono podstrešje v — gledališče.

Kako se je to zgodilo, o takratnih mojih soigralcih in igralkah in o predstavah v tem podstrešnem gledališču pa prihodnjič. (Dalje.)

Fr. Sever

Zimska

Zunaj vlada sneg in mraz,
toplo v sobi je pri nas;
gorke se peči tiščimo,
v deda modrega strmimo.

Zgodbe nam iz davnih dni
oživijo pred očmi,
z njimi naš pogum nam rase
za bodoče težke čase...